

Ρουφήξτε τη ζωή...

....Δε λέω για ένα παιδί εικοσιπέντε χρονών. Δε λέω για μια θαλερή κυρία ,πλήρως λειτουργική, που ζει την ομορφιά και τα μεγαλεία. Ή ένας έφηβος... Θα ζήσουμε τη ζωή. Η ζωή είναι προσφορά ,η ζωή είναι απόλαυση, η ζωή είναι ευφροσύνη ,ευλογία.

Αλλά σιγά σιγά και καθώς περνούν τα χρόνια ,να το έχουμε υπόψη μας αυτό το πράγμα. Οτι σε ένα άλλο πλαίσιο είμαστε και μεις, και θάρθει μια μέρα που θα πεθάνουμε. **Εκείνη η ώρα να μας βρεί να έχουμε εξισωθεί με την αναγκαιότητα της σκληρής στιγμής.**

Τότε κάπως αν δε συμφιλιωθούμε ,θα έρθουμε όμως σε μια κατανόηση. **Να πεθάνουμε αξιοπρεπώς** ,που λέει ο Καβάφης. Αυτό το πράγμα όμως είναι ένα αγώνισμα Ολυμπιακό ,δια βίου. Είναι εκείνο που λέει ο Χριστός `` Μην κοιμηθείτε παρθένες ,θα σας πω μωρές``. ``Μην κοιμηθείτε``. Τι θα πει αυτό; Είναι φοβερή αυτή η εντολή των Δέκα Παρθένων. Μιλάμε για υπαρκτικό ύπνο... Σε παρέσυρε η ζωή και ξεχνάς ποια είναι η ουσία. Νάσαι πάντα άγρυπνος... ``**Πάντα ανοικτά τα μάτια της ψυχής μου**`` , λέει ο Σολωμός. Νάτοι οι σίχοι του Σολωμού ,που σας λέω, ότι ο καθένας αξίζει για δέκα τόμους. Πάντα ανοιχτά ,πάντα άγρυπνα. Να τη ζω, να τη ρουφάω, να τη χαίρομαι, όσο πιο έντιμα μπορώ. Γιατί λάθη θα κάνουμε αγαπητοί μου φίλοι... Όσο μπορώ πιο έντιμα, πιο ηθικά, πιο ενάρετα, πιο όμορφα. **Υπάρχει ομορφιά μέσα στη ηθική.**

Η πιο σπουδαία εντολή είναι...

Τρύγισε τη μέρα. Μην την αφήνεις να πάει χαμένη την κάθε μέρα.Ο,τι χαρές ,είναι να σου δώσει μην τις αφήσεις, γιατί δεν θα τις ξαναβρείς. Δεν είναι αναβλητή η ζωή, ούτε αναστρέψιμη. Είναι εκείνο που ο Όμηρος μας το είπε με το παράδειγμα των βοδιών του Απόλλωνα. Ας πούμε και ένα Σεφέρη τώρα... Λέει ``Οι σύντροφοι στον Άδη`` Ποιοί είναι οι σύντροφοι στο Άδη ;Οι καταδικασμένοι και στη ζωή και στο θάνατο. Σα να μη ζήσανε... Ακούστε τι λέει ο Σεφέρης:

``Αφού μας μείναν παξιμάδια, τι κακοκεφαλιά να φάμε στην ακρογιαλιά του Θεού (Ήλιου) τ'αργά γελάδια που το καθένα κι ένα κάστρο για να το πολεμάς σαράντα χρόνους, και να πας να γίνεις ήρωας κι άστρο. Πεινάσαμε στης γης την πλάτη... Σα φάγαμε καλά,

πέσαμε εδώ στα χαμηλά ανίδεοι και χορτάτοι''
Τι σημαίνει εδώ ''φάγανε τα γελάδια του ήλιου; ''... Κατά μια έννοια είναι τριακόσια εξήντα πέντε. Σημαίνει μην αφήσετε, μην σπαταλήσετε άδικα και ανόητα τις μέρες σας. Την κάθε μέρα να τη βλέπεις, και να την καρπώνεσαι, μέσα σε μέτρα ,μην την αφήσεις και περνάει γιατί την έχασες, και δεν θα ξανάρθει... Και φεύγει, κι άλλη, κι άλλη, κι άλλη... Τα σβηστά κεριά του Καβάφη. Και στο τέλος μια απέραντη σειρά από κεράκια σβηστά .Λοιπόν ,αυτό είναι... Να τη χαιρόμαστε τη ζωή, είναι οδηγία και ευλογία και νόημα και εντολή. Η πιο σπουδαία εντολή ας πούμε ελληνική, ενός ελληνικού δεκαλόγου. Να τη χαίρεσαι τη ζωή... Μέσα σε μέτρα όμως. Χωρίς υπερβολές ,χωρίς να φτάνεις στην ύβρη. Αυτό είναι το νόημα που σημαίνει κατάφαση. Λοιπόν κι όσο δεν έχουμε αυτή την αγρυπνιά και αφήνουμε και περνάει η μέρα και περνάει, και αύριο και αύριο ,και έχεις καιρό και έχεις καιρό ,κάποτε θα πάθουμε εκείνο που έπαθε ο Θαλής. Αυτός το έπαθε συνειδητά βέβαια... Τούλεγε λοιπόν η μάνα του '' Παντρέψου Θαλή ''. Ο Θαλής ,πολύ Μεγάλος, τρομακτικό ,πνευματικό μέγεθος στους Προσωκρατικούς φιλοσόφους. Ο Θαλής ο Μιλήσιος .Τούλεγε λοιπόν η μάνα του ''Παντρέψου γιέ μου'' Αυτός όμως είχε αφιερωθεί εκεί στις έρευνες του. Της έλεγε λοιπόν '' Έχω καιρό μάνα...'' ''Ουκέτι καιρός'' ...Δεν ήρθε ακόμη η ώρα να παντρευτώ. Οπότε μια μέρα του λέει''Παντρέψου γιέ μου''Και εκείνος λέει εκείνο το περίφημο:''Ούπω καιρός''...δεν είναι πια καιρός... Αυτό λοιπόν είναι το νόημα: **να χαιρόμαστε τη ζωή αλλά μέσα σε μέτρα**. Δεν είναι όλα κοιλιά και στομάχι και μήτρα με τη χλωρίδα της, του ευλογημένου θηλυκού. Οι τρεις αιτίες που κίνησαν την Ιστορία ,λέει ο Ουγκώ, είναι το μυαλό ,η καρδιά, λέγοντας η καρδιά εδώ είναι τα συναισθήματα, και η κοιλιά, κυρίως η κοιλιά του θηλυκού, με την έννοια όχι του φαγητού αλλά της γενετήσιας βουλιμίας.

Λοιπόν, **ας είμαστε αγρυπνοι και ας χαιρόμαστε σωστά τη μέρα μας**. Χαίρομαι που είμαι αγρυπνος και ξέρω ποια είναι η πραγματική μου κατάσταση, και περνάω και δεν πάνε χαμένες οι μέρες μου, σιγά σιγά καθώς πλησιάζω στο τέλος ,με βρίσκει σύμμετρο.

Δημήτρης Λιαντίνης